Al desert

Per DavidG el dv., 11/09/2020 - 10:12

Ens agrada descriure la vida en termes espacials. Per exemple, quan la vida costa, diem que fa pujada; quan va bé, fa baixada. Hi ha qui viu encapsulat en horitzons petits o qui li agrada tenir una mirada ampla. Ens exclamem: *feliç el que ha trobat el seu lloc al món!,* o ens compadim del dissortat que no acaba d'encaixar en un presumpte trencaclosques còsmic. La vida és deixa descriure bé amb la metàfora de l'espai.

De tots els espais vitals descriptibles, n'hi ha un que convé freqüentar sovint: el desert. Sí, el desert: aquell lloc on minva la intensitat de les coses que habitualment ens tenen ocupats, entretinguts o despistats. Les coses, les persones, les percepcions, els afectes, de vegades, aturen sobtadament el seu flux i ens situen com si d'un nou confinament forçós es tractés. Aleshores, en sentir la sorra sota els peus, ens adonem que hem arribat al desert.

Hi ha deserts de mitja nit o de matinada; quan esperem l'autobús o a les sales d'espera; quan s'ha acabat la bateria del mòbil o abans de fondre'ns esgotats pel pes de la jornada. Som al desert quan sentim que el temps no corre prou de pressa i ja voldríem ser en un altra lloc, no pas aquí.

En els deserts sentim el silenci, ens percebem vulnerables i nus. Lluny de defugir aquestes sensacions les acollirem conscientment. Perquè saber-nos nus ens disposa a cercar sols l'abric del Senyor que ens abraça. Quan el llenguatge no comunica, el qui és la Paraula ve a nosaltres per llegir-nos i explicar-nos que calia passar per aquí; en la nostra vulnerabilitat cerquem, mirant amunt i endins, la sola força que ens sostindrà sempre, malgrat que no acabem de percebre-la amb claredat.

Aleshores si ens aventurem a anar desert enllà, si ens deixem guiar per l'Esperit que ens hi atrau, arriba, tard o d'hora, l'oasi, on trobarem la font i la companyia que tant desitjàvem.

.